

Và a dắt xe vào sân, chung chung thay mệt vui đâu đã nghe tiếng: “Ai mà vời nỗi c mà không tột? Khô thân tôi chia? Tháng này rì i cha con nhà ông liều mà trộn nỗi c đi nha!“.

Người ta kể, ở Pháp có một người đàn ông bỗng đi tù sáu tháng vì tội đánh voi. Mấy hôm tù voi chia đồng y mệt tuôn lái, anh ta đã khăn gói đón xin ban quan lý trại giam cho đặc p töc... cãi tò o thêm. Hồi vì sao không ở nhà mà lôi muôn vào tù? Anh ta thú thết, tuy là tù chung sung sống gì nhung còn hồn ở nhà, vì là tù không phai i nghe voi đáy nghiền suýt ngày đêm!

Biết rõ i, khô lõi m, nói mãi

Một cuộc điều tra xã hội học ở Trung Quốc với 1.027 đàn ông ở tuổi 18-24 ở vùng dân cư khác nhau và câu hỏi: “Vì anh có thói xấu gì khó chịu nhất?”, thì đến 82% trả lời, đó là tính nói nhiều. Hóa ra, ai cũng sở hữu cái tính nói nhiều, nói dai dẳng các bà voi. Người sở này có nguồn gốc sâu xa từ thuở nhỏ, các con bú bé đã bắt mồm mắng mồm nhiều quá. Đàn ông lòn tránh các “lời khuyên” của vợ cũng giống nhau khi còn nhỏ họ lòn tránh lời giáo huấn của mẹ. Thúc đẩy “phái mạnh” rất hay bỏ “phái yếu” rãy la. Lòn lênh mệt tí bỗng chung mắng. Lòn tí nữa, bỗng nhiên yêu trách. Lòng voi, bỗng chê. Vì già cũng chia yên. Có con ông khi tiễn con bà voi nói an nghỉ cuối cùng đã thèm tay nay chung còn ai nói mình nữa. Nào ngờ, con lõi phản nản: “Con gái tôi bây giờ cũng nói nhiều chung kém gì mày nó!”.

Tại sao đàn ông, con nhung ngỗng i coi cái chốt nhau tát lông hông lõi sở “võ mồm” của phái nam? Đơn giản vì nó không nguy hiểm chốt ngỗng i nhung làm cho người ta khó chịu đón mồm có thể ăn không ngon, nhung không yên, sặc khéo cát tinh thần lòn thèm chốt suy yếu dần, thậm chí sinh bịnh mà... chết.

Không hiểu các bà voi có dứt tài gì mà nói nhiều như vậy? Đơn lý giải i điều đó, người ta đã làm nhung cuộc khảo sát nho nhau dành riêng cho các ông chung và nhau ra, có đến 95% nhung lõi “giáo huấn” của voi là... giống nhau! Lõi hóa ra, họ u hót nhung “bài ca bài tòn” của phái đực

không ph>i là nh>ng sáng tác m>i mà đ>nh>c tái b>n nh>u l>n, đ>n n>i ch>ng thu>c lòng. L>m ông ch>nghe câu đ>u d>a bi>t toàn b>i dung "bài hát". Cho nên, nhân v>t Cò H>ng trong truy>n S> đ>a c>a Vũ Tr>ng Ph>ng có m>t câu c>a mi>ng đã tr> thành "b>t h>" là: "Bi>t r>i, kh>l m>, nói mãi".

Tai h>i th>y rõ nh>t c>a vi>c nói nh>u là đ>u đ>c b>u không khí gia đình. Khi có m>t ng>nh>i b>c l>s> kh>ng hài lòng c>a mình v> ng>nh>i khác thì c> nhà đ>u b> c>ng th>ng. Ch> Thúy Lan (Q.Phú Nhu>n, TP.HCM) đi làm v>, v>a d>t xe vào đ>n sân, ch>ng ch>a th>y m>t v> đâu d>a nghe ti>ng la: "Ai m> vời n>nh>c mà kh>ng t>t v>y h>? Kh> thân tôi ch>a? Tháng này r>i cha con nh>a ông li>u mà tr> ti>n n>nh>c đ>i nha!". T>t cái vời n>nh>c, b>nh>c chân vào nhà, th>y cái b>ai chi>n tr>ng: qu>n áo, giày dép v>t m>i cái m>t n>i; trên bàn c>c chén ng>n ngang; d>nh>i sàn đ>t cát v>ng v>ai là ch> bi>t ch>c ông con trai l>i đ>ám b>n v>, bày ra r>i c>a th> r> nhau đi đá bóng. Th> là ch> v>a d>n d>p v>a nói luôn m>m. Không nói cũng không đ>nh>c.

T>i anh...

Nh>ng, nh>ng ng>nh>i đ>àn ông h>ay th> nh>ìn l>i mình m>t cách nghiêm túc xem, li>u s> ca thán c>a các bà v> là đúng hay oan? Các nhà t> v>n tâm lý sau khi kiên nh>n ng>i nghe hàng ngàn cu>c than phi>n t> các quý bà, đã nh>n th>y m>t th>c t> đau bu>n là: trên đ>i khó có ông ch>ng nào thoát kh>i b> v> ch>.

Ng>nh>i làm vi>c trú óc, l>au thông kinh s> thì b> v> la r>y v> t>i đóng cái đ>inh kh>ng n>en h>n, thay cái c>u ch>i thì c> nh> x>m s> g>y. Ng>nh>i là th> b>c 7, làm vi>c gì cũng khéo l>i b> ch> là con b> m>, vi>t cái đ>n xin cho nó ngh> h>c cũng kh>ng xong. Ng>nh>i gi>i c>a chân tay l>n trú óc l>i b> tra t>n vì t>i kh>ng bi>t l>ng m>n là gì, t> ngày l>y nhau đ>n gi> ch>a bao gi> mua đ>nh>c c>p vé đ>a v> đ>i xem k>ch. Tóm l>i là anh d>a l>y v> thì ki>u g>i anh cũng b> v> ch>e, kh>ng chuy>n này thì chuy>n kh>ac. X>a nay ph> n> r>t ít khen ch>ng. N>u có khen thì khen ch>ng... hàng xóm. Nh>ng, giá b>o đ>i ch>ng thì ch>c ch>n h> l>c đ>u qu>y qu>y.

V>y khi m>i yêu nhau, ph> n> có thói quen đó kh>ng? May thay, lúc đó h> lu>n ít nói. H> ki>en nh>n ng>i nghe đ>àn ông ba hoa, b>c phét m>t t>c đ>n gi>i, l>i còn đ> vào: "Th> c> à ? Sao anh gi>i v>y? Anh thông minh th>?". Lúc l>y, anh nào mà ch> đáng yêu. Anh ta đang chỉnh ph>c mà! Ngày l>, ngày T>t có hoa, có quà. Đi đâu thì xe đ>a, xe đ>on. Thích gì ch>a nói anh ta đã đoán đ>nh>c và ch>iu đ>ng ý nàng. Cho nên nh>t c> nh>t đ>ng c>a anh ta đ>u đáng yêu h>t. M>i đ>u u đáng ca thán ch> b>t đ>u t> khi h> k>t hôn, v> chung s>ng v>i nhau.

Hãy thử nghe mệt buồi “ca nhóc thính phòng” tui gia xem nhó thó nào? Hôm ấy, bùa cám tui diễn ra vui vui. Ăn xong, vui ngọt ngào bùo chung: “Bùa nay anh rùa bát nhá!”. Chung vui a dán mệt vào tivi theo dõi trận quyến Anh, vui a trận lội i rùt ga-lăng: “Cứ đù đù y, anh rùa!”. Nói xong, chung vui nồng nàn nguyên vì theo anh ta, xem hết trận đù u rùi đi rùa bát cũng chung chút ai! Nhỏng nhỏng vui không chấp nhận kiêu đó. Số xay ra mệt trong hai tình huống. Mệt là nhỏng i đùp nhóc lội bùng giếng nở cao: “Anh có rùa bát không?”. Hai là nàng lồng lồng bùng mâm bát đi rùa. Đúng vui mừng là bà xã chung thua! Đó chính là cách “đay nghiến không lối”, còn khung khiếp hồn là đay nghiến bùng lối, vì đi kèm vui nó là mệt bù mệt đùng đùng sát khí.

Đã có nhỏng nghiên cứu vui đù tài tui sao phò nở nói nhỉu và các nhà khoa học phát hiện nguyên nhân chính là do đàn ông. Vì, ngay trong thời i đùi phò nở đã đùc giếng phóng thì hùu hết vui nhà vui rùi vào tay chung em, mà loài viếng đó thì có làm mãi vui không mày khi có thò hài lòng. Hết con bày ra lối đùn chung buông quăng bù vãi, nhìn đâu cũng gai mệt không thể chung nỗi.

Công bùng mà nói, nêu gia đình nào vui đi vui lâu ngày, buồm chung phò i đùm đùng nở i thì anh ta cũng nói nhỉu chung kém. Cho nên, muôn “trò” đùc bùnh nói nhỉu cùa vui, chung còn cách các ông chung chung khó xén tay áo lênh. Trong khi vui nêu cám, nêu không vào phò bùp thì hãy thu đùn nhà cùa cho ghen gàng, lau sùch sàn nhà, đùa con đi tóm hoạc giết quen áo, phò i lênh. Xong viếng thì đi tóm cây trên sân thòng. Bùn hãy thử nhó thò xem, hòn vui bùn sù nhìn bùn vui nở cùi âu yếm...

Thay đổi “đùc ng lối”...

Thật ra, nêu cù gùp đùu nói đùy thì có nói suýt ngày cũng chung thó nào giếng quyết đùc vui nở. Không có gì hoang tặc nghe hồn là chung bùng lối nói mà cùi tò o đùc chung, con. Muôn chung chung chung mình, bùn không cùn nói ngay lúc sù viếng không hài lòng đang diễn ra, mà nên chung đùp thu đùn lối đù nói chuyễn mệt cách nghiêm túc. Bùn cũng không nên hì hục đùn đùp mệt mình mà buồm ai đã bày ra thì phò i tò đùn lối.

Bùn cũng đùng ca thán chung chung mà chung viếng cù thò cho chung làm. Nêu không anh ta sù quát lối: “Bây giờ phò i làm cái gì?”. Rùi nhăn mệt nhó ăn phò i tò: “Sao mà nói lùm thò! Không biết mèo mèo à?”. Chung cùn vài lùn hùng đùn cù thò tùng viếng, làm đùc thì có đùng viên khuyễn khích. Cù thò, bùn sù đùn đùa đùc chung con vào thói quen ngắn nởp, ghen gàng. Nêu

chãa đãc, cò ti&nh pòt cò uòn nòn nhãng phãi bãng vi&nh cò làm cò thã chãa khòng chãa bãng cách nói nhãi u.

Tãi sao có nhãng ông chãng tan sã khòng muòn vã nhãa? Vì cò thão mòt vã là bã “tra tãn” bãi nhãng “bãi ca khòng quãn”. Ngòi ăn còm còng đãng mòm vì vãa ăn vãa bã nghe. Thãm chí, buãi tãi “đãi phát thanh” còng khòng ngãng làm vi&nh c. Có ngãi đãn ông nòo thãich sãng trong bãu khòng khòi óy đãu! Có đãa trã nòo hãng ngãay hãit thã khòng khòi óy mà tãm hãn khòng bã ô nhãi m!

Cho nòn, nòu hãi nhãa sãch đãp còn khòng? Rãt còn. Chãng con bãy bãa còn phãi la khòng? Còng còn. Nhãng, nòu đãem hãnh phãuc gia đãnh đãnh đãi nhãng cái đó, thì giá quá đãt. Nhãa còa sãch bong, đã đãc ngãn nòp đãu vào đãy nhãng chãng đãi đãng chãng, con đãi đãng con, chãa còn mònh bãn trong ngãi nhãa ngãn nòp gãn gãng nhãng trãng trãi, cò đãn, lã nòo đão lã gi&nh còm còa bãn?